

FO(U)REVER 3

ÚVODNÍK

Úvodník znie ako slovo priveľmi náročné na zodpovednosť- a v istom zmysle to tak aj skutočne je. Nielen pre mňa, osobu snažiacu sa zhrnúť čo najpresnejšie všetky, za zmienku vhodné, udalosti a myšlienky, ktoré sa udiali v poslednom polroku, ale aj pre vás- ľudí zodpovedných za to, aby moja dôslednosť mala zmysel.

Čítate teda číslo školského časopisu, kde sa mi podarilo udržať na uzde niekoľko rozlietaných mesiacov v lane pokojne píšucich sa nasledovných riadkov.

Prežili sme ďalší školský rok- a to je skutočne pravdepodobná jediná vec, na ktorej sa zhodneme všetci. Niektorí sme ho len preleteli, iní prekráčali, možno daktorí sa sotva doplazili na koniec, avšak práve tam sme sa všetci počkali, aby sme si pripomenuli, že to stálo za to. Lyžiarsky, plavecký, exkurzie rôznych zameraní, spoločné lavice a aj problémy, sa nám spojili do obrazu spomienok a možno aj to je dôvod, prečo sa mnohí tešili práve na dva mesiace prázdnin; aby si zamestnali myseľ inými obrazmi. Na chvíľu sa teda zdá, akoby z hlavy vyleteli premlčané hnevy z nepodarených písomiek, nešťastných situácií a východy slnka tých dní, kedy vstávať bol väčší problém ako spomenúť si, čo bola vlastne úloha z matematiky. V konečnom dôsledku však aj menšia anarchia skončí a chtiac -nechtiac, sa objeme do stôp ciest, ktoré do jednej vedú práve späť - do gymnázia.

Dúfam, že aj tento rok sa pripojí do šatníka s visiacimi peknými predchádzajúcimi rokmi na ramienkach a pokiaľ nie, ešte stále ho neskôr môžeme hodiť do najspodnejšej zásuvky a vyhodiť pri najbližšom jarnom upratovaní.

Nič nikdy predsa nie je také otrasné, aby si to neobliekol niekto iný.

Emma Lacová II. A

Aktivity žiackej školskej rady

Mikuláš

6.12. nemohol chýbať Mikuláš ani v našej škole. Tento rok sa ním stal Alexander Gajdoš zo 4.B. Od rána panovala v triedach napätá atmosféra, pretože každý z nás Mikuláša už očakával. Ak ste pekne zarecitovali či zaspievali, ak ste boli dobrí a celý rok poslúchali, neminula vás sladká odmena od anjelov- Mikulášových pomocníkov. No ak nie, vytrestali vás čerti, najčastejšie uhlím. Veľkou výhodou bolo aj to, že na sviatok svätého Mikuláša neučí sa, neskúša sa. Čiže sme mali my, študenti, opäť o čosi ľahší deň.

Vianočná akadémia

Čas Vianoc- čas oddychu a pokoja. Na pripomenutie tohto láskyplného obdobia naša škola zorganizovala Vianočnú besiedku, pre rodičov aj žiakov, kde vystupovali a predviedli svoje schopnosti žiaci nášho gymnázia. Hostia mali pripravené aj menšie občerstvenie a punč. Počuli sme nielen piesne v našom rodnom jazyku, ale aj v angličtine alebo ruštine. V cudzích jazykoch študenti predniesli básne, ktoré určite ulahodili nášmu sluchu. Zaujímavou časťou programu bolo aj vystúpenie folklórneho súboru Inovec. Na záver sme si zaspievali Tichú noc v angličtine, nemčine, ruštine, francúzštine a nakoniec všetci spoločne v slovenčine.

Ôsmy gymnaziálny ples

Ôsme pokračovanie tradície, ktorá je určená pre študentov nášho Gymnázia, pre ľudí s chuťou zabaviť na úrovni a stráviť príjemný večer v kruhu svojich spolužiakov či priateľov z iných tried.

Nastal dlho očakávaný čas nášho študentského plesu – 9. február. Tanec, hudba a dobrá nálada sprevádzali gymnaziálny ples aj tento rok. Podujatie organizovala Žiacka školská rada v spolupráci s vedením školy. Množstvo

vyobliekaných mladých ľudí si ani tento rok nenechalo ujsť tento ročník. O skvelú hudbu sa postaral DJ Jajo. Ples otvorila trieda IV.A svojím stužkovým viedenským valčíkom. Potom nás DJ všetkých vyzval do tanca. Najprv nesmeli, ale postupne sme sa čoraz častejšie ocitali na parkete. Zábava bola skvelá, len miestami sa prerušila kvôli krátkym prestávkam, pri ktorých sme sa mohli občerstviť slaným či sladkým a mali čas na rozhovory. Oživením a ozvláštnením celého plesu bol SmileBox, kde sa účastníci mohli odfotiť a vytvoriť si zaujímavé a veselé zábery, ktoré dostali hneď vytlačené. A potom sme už len tancovali a tancovali... Každý sa zabával na rozmanitú hudbu od modernej až po tie staršie hitovky, sladčáky aj rýchlejšie skladby. O pol noci sa náš ples skončil a dosýta vytancovaní sme sa pobrali domov.

Škoda, že je už po plese, veď sme sa nielen výborne zabavili, ale aj sme zlepšili vzťahy medzi sebou, odreagovali sa od každodenných trápení a prežili neobyčajné chvíle, na ktoré sa len ťažko bude dať zabudnúť. Ja sa už teraz teším na ďalší rok, na nové zvláštne, jedinečné a neopakovateľné zážitky, ktoré mi budú víriť hlavou ešte mnoho nasledujúcich dní.

Laura Kozolková VI.D

Čo ma v poslednom čase najviac znepokojuje?

Milí čitatelia,

nasledujúce riadky nie sú len slohovou prácou, ale sú predovšetkým vyjadrením veľmi zrelého, subjektívneho názoru. Určite má každý z vás svoj svet otázok, ktoré ho trápia, znepokojujú. Určite sú aj takí, ktorí sa zasmejú a možno si povedia: „Mať tak tvoje starosti.“ Samozrejme, všetko je o osobnej životnej skúsenosti a vlastnom nastavení postojov, hodnôt, cieľov. Takže jeden z mnohých názorov, názor žiačky 1.B triedy...

Čo ma v poslednom čase najviac znepokojuje?

/Diskusný príspevok na triednickú hodinu/

Vážená pani profesorka, milí spolužiaci!

Dovoľte mi, aby som sa vyjadrila k téme – Čo ma v poslednom čase najviac znepokojuje? Skutočným problémom mladých ľudí je dospievanie. Otázka – či človek správne posunie svoj život na správny smer, cestu, ktorú si vyberie.

Podme si vysvetliť, ako môžu ľudia /rodina a priatelia/, okolnosti a prostredie ovplyvniť výber a spôsob života mladého človeka. Počas dospievania sú pre nás veľmi dôležití rodičia. Treba byť prísny na dieťa, aj keď to my, ako mládež, neprijímame vždy dobre a sme s rodičmi často v rozpore, hoci vieme, že to s nami myslia dobre, že im na nás záleží. Je

dôležité, s kým sa deti stretávajú, s kým sa kamarátia. Aj keď je doma akési zázemie, môžu sa nechať ovplyvniť skupinou, partiou. Je už len na každom z nás, ako sa v živote rozhodneme.

Podme sa pozrieť na správanie mladých ľudí. Mnohí sa správajú arogantne, nevedia sa pozdraviť, niekedy až cielene ignorujú svoje okolie. Vždy záleží najskôr na tom, ako je kto vychovaný. S dospelosťou prichádza aj veľká zodpovednosť. Byť „sám za seba“ a vedieť sa o seba postarať, teda nebyť závislý od ostatných, je veľká skúška. V období dospievania treba získať najviac vedomostí, ťažiť z kníh, rozšíriť si vlastný obzor, jedine toto je cesta, aby sme neboli v budúcnosti ľahko manipulovateľní, aby sme mali vlastný názor, vedeli ho obhájiť. Učíme sa cudzie jazyky, stávame sa tak inteligentnejší. Predsa prísť niekam, stretnúť sa s cudzincom a nevedieť nič povedať, je nepríjemné a mnohých to trápi.

Porovnajme si život v minulosti a dnes. V súčasnosti sú ľudia viac uponáhľaní, zažívajú veľa stresu, doba ide rýchlejšie. Morálka upadá, upadajú medziľudské vzťahy, čo je spôsobené aj modernými technológiami. Trápi ma, že veľa ľudí sedí doma, nevenujú sa športom, prechádzkam.

Budúcnosť je len v našich rukách. Máme študovať, učiť sa na chybách iných, no niekedy aj na vlastných. Keď neviem povedať – Ahoj – tak neviem nič. Byť vďačný a vážiť si druhých. Tak sa o to pokúsme.

Ďakujem za pozornosť, za to, že ste si vypočuli moje slová, názory. Nemusíte so všetkým súhlasiť, ja som sa pokúsila o svoj pohľad.

Aerobik v Košiciach

Sama neverím tomu, že som sa dostala až na celoslovenské kolo v aerobiku, ktoré sa konalo v Košiciach 5. februára 2018. Bola to skúsenosť veľmi zábavná a veľmi milá.

V nedeľu poobede som bola zbalená a čakala na telefonát, kedy môžeme vyraziť. Plná zvedavosti, čo zažijem. Cestou v aute premýšľam: Dokážem sa sústrediť? Čo keď zakopnem? Alebo spadnem? A pred všetkými? Myslím, že by bolo veľmi zaujímavé a zábavné vidieť niekoho na zemi, ako leží a nič nerobí.

Ale teraz späť k ceste. Prvá zastávka bola vo Veľkom Lapáši, kde sme s pani profesorkou Minárovou prestúpili do ďalšieho auta, ktoré nás zaviezlo až na vlakovú stanicu do Trnavy. Odtiaľ nás vlak odviezol už priamo do Košíc. Aj keď sedenie vo vlaku nebolo veľmi pohodlné a bolo hlavne veľmi dlhé, cestou sme sa spoznali s Andrejom, ktorý tak isto ako my išiel z Nitry do Košíc na rovnakú súťaž. Asi po dvoch hodinách ničnerobenia prišiel nápad zahrať si karty, presnejšie sedmu. A tak začal súboj medzi dvoma žiakmi-tanečníkmi a ich profesorkami telocvikárkami, i keď my dvaja sme absolútne nevedeli, ako sa sedma hrá. Po štyroch hodinách cesty vlakom sme konečne prišli do cieľa.

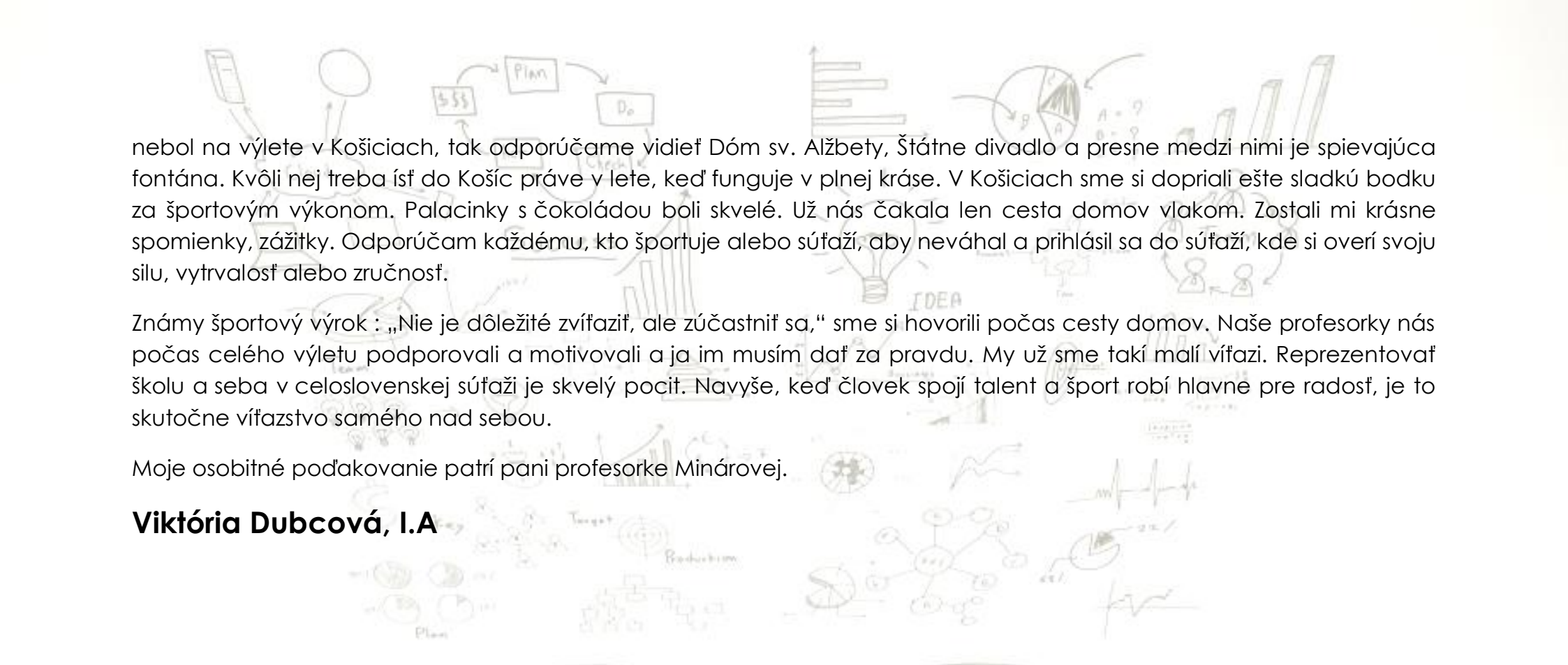
Keďže sme boli v Košiciach prvýkrát a nevedeli sme sa tu veľmi orientovať, pomohli nám okoloidúci ľudia, ktorí boli ochotní navigovať nás na školský internát hotelovej akadémie, kde sme boli ubytovaní. Unavení sme sa zaregistrovali na recepcii, skadiaľ nás rovno poslali na „neskorý obed“ o deviatej večer. Nevedeli sme sa dočkať jedla, ktorým naplníme prázdne žalúdky. Nuž, pravda bola iná. Polievka bola slaná a mäso s ryžou tiež. Koláče od babky z domu to však vyriešili. Rozdelili sme sa do izieb a skôr, zaželeli sme si dobrú noc a potom už skutočne každý načerpal silu do nasledujúceho náročného dňa.

Hups, zvoní budík. Pri predstave slaných raňajok sme sa rozhodli ostať ešte v posteliach. Malá obava odsunula čas našich raňajok o pár minút. V jedálni nebolo veľa ľudí, iba pár súťažiacich. Rozhliadli sme sa po jedálni, kam si sadneme

a zaujalo nás miesto v kúte, ktoré bolo, tak či tak, ako posledné voľné. Bolo to milé prekvapenie neraňajkovať slané jedlo. Druhé prekvapenie však bolo v priestoroch hotelovej akadémie. Nečakali sme, že budeme piť čaj z umelohmotných pohárov. Naraňajkovaní, s plnými žalúdkami sme sa vybrali späť na izbu. Rýchlo sme vzali veci a išli sme pohľadať telocvičňu, kde celý maratón prebiehal. Po dlhom blúdení po škole sme telocvičňu našli a s nadšením sme sa konečne zaregistrovali. Dostala som súťažné číslo 23 s nádejou, že mi prinesie trochu šťastia. Do začiatku maratónu ostávala hodina, ktorú sme plne využili rozcvičovaním tela. Ostatní súťažiaci pomaly prichádzali, až kým sa celá telocvičňa nezaplnila mladými ľuďmi reprezentujúcimi svoju školu, mesto, kraj, a hlavne seba samého. Môžem povedať, že celá súťaž prebiehala na vysokej úrovni, presne tak, ako sa patrí.

Na začiatok celej akcie si pre nás hosťiteľská škola pripravila program, v ktorom sme mohli vidieť iné formy aerobiku ale aj folklór či moderný tanec hip-hop. Nechýbala ani hymna Slovenskej republiky. A maratón sa začal. Súťažili sme v 4 kolách, po 50 minútach, s 10- minútovou prestávkou. Každá hodina bola veľmi náročná nie len pre súťažiacich, ale aj pre precvičovateľky, bez ktorých by sa maratón nemohol uskutočniť. Prvá hodina bol aerobik, po ktorom nasledoval piloxing. Tretiu hodinu sme sa hýbali v rytme hudby, presne povedané cvičili sme zumbu. Štvrtá, posledná hodina, bola najnáročnejšia, bola to kombinácia viacerých druhov posilňovania. Pôvodná nervozita a strach zmizli okamžite pri prvých športových výkonoch. Za zvuku hlasnej hudby a rytmických melódií som si ani neuvedomila, ako rýchlo tie štyri hodiny ubehli.

Aj keď som nebola odmenená ako najlepšia, bola to však pre mňa skvelá skúsenosť. Otestovala som si svoje športové schopnosti, vytrvalosť a pevnú vôľu. Už teraz viem, na čom popracujem počas roka, aby som znova reprezentovala nielen seba ale aj GJK. Športový maratón skončil, a to som si myslela, že práve táto súťaž bude jediným adrenalínom na východe Slovenska. Po obede, zbalení a rozlúčení s novými priateľmi sme sa vybrali na cestu domov. Zostava dvoch žiakov a dvoch učiteliek z Nitry a zo Zlatých Moraviec. Hľadali sme tú správnu električku. V jednom moment sme vážali, kto bude skôr na zastávke, či električka alebo my. Dobešli sme len tak-tak. Tu športoval aj náš pedagogický dozor. Spokojne sa vezieme, ale zrazu vidím, že nám niekto chýba. Nitrianska pani profesorka nestihla dobehnúť. To si viete predstaviť, koľko zábavy sme z toho mali. Ďalší adrenalín prišiel vtedy, keď sme zistili, že cestujeme bez cestovných lístkov. V cieľovej stanici sme sa napokon šťastne stretli všetci štyria a vybrali sa ešte na námestie v metropole východu. Kto ešte

nebol na výlete v Košiciach, tak odporúčame vidieť Dóm sv. Alžbety, Štátne divadlo a presne medzi nimi je spievajúca fontána. Kvôli nej treba ísť do Košíc práve v lete, keď funguje v plnej kráse. V Košiciach sme si dopriali ešte sladkú bodku za športovým výkonom. Palacinky s čokoládou boli skvelé. Už nás čakala len cesta domov vlakom. Zostali mi krásne spomienky, zážitky. Odporúčam každému, kto športuje alebo súťaží, aby neváhal a prihlásil sa do súťaží, kde si overí svoju silu, vytrvalosť alebo zručnosť.

Známy športový výrok : „Nie je dôležité zvíťaziť, ale zúčastniť sa,“ sme si hovorili počas cesty domov. Naše profesorky nás počas celého výletu podporovali a motivovali a ja im musím dať za pravdu. My už sme takí malí víťazi. Reprezentovať školu a seba v celoslovenskej súťaži je skvelý pocit. Navyše, keď človek spojí talent a šport robí hlavne pre radosť, je to skutočne víťazstvo samého nad sebou.

Moje osobitné poďakovanie patrí pani profesorky Minárovej.

Viktória Dubcová, I.A

Moje najobľúbenejšie umelecké dielo

Kniha Trhľina od Jozefa Karika je trilerový román, ktorý vznikol zvláštnym spôsobom. Po vydaní predchádzajúceho trilera Strach sa autorovi ozval neznámy muž, ktorý mu vyrozprával naozaj desivý príbeh. Zažil podobné udalosti, aké boli v predchádzajúcej časti. Jozef Karika jeho rozprávanie zaznamenal, mnohé tvrdenia overil, doplnil o vlastné zistenia a spracoval do tejto knihy.

Románom poodhaľuje jednu zo záhad Slovenska, nevysvetliteľné miznutie ľudí v pohorí Tribeč. Otázkou je, či rozprávanie človeka je legenda, zámerná mystifikácia, alebo desivá skutočnosť. Autor necháva odpovede na čitateľa.

Dielo sa mi páčilo, dokázalo vo mne vyvolať silné napätie, strach, zvedavosť. Rozprávačom príbehu je Igor, ktorý svoj príbeh rozpráva niekedy vecne a pokojne, inokedy veľmi rozrušene, emotívne. Vraj kvôli údajnému psychickému šoku si niektoré udalosti, ba aj postavy vymyslel. V podstate ani čitateľ netuší, čo je pravda a čo halucinácia. A ani na konci deja ozajstnú odpoveď nezistí. V knihe sú dve postavy, ktoré ma viackrát rozosmiali: učiteľ fyziky Dávid Kerčel, ktorý sa správa veľmi racionálne a neverí na žiadne paranormálne javy. Jeho protikladom je Andrej Bežanský, ktorý je takými javmi posadnutý, skúma ich najmä pomocou internetu a dostupných kníh. V príbehu preto často vznikajú vtipné scény, kedy sa títo dvaja hádajú.

Záver diela je veľmi zamotaný, končí nečakane tragicky. Ako celok sa mi kniha páčila a počas celého deja to bola veľmi mysteriózna a napätá atmosféra. Páčilo sa mi zauzľovanie deja, ale nepozdávali sa mi niektoré nezrovnalosti s realitou. Bolo tam napríklad niekoľko geografických nepresností, ku ktorým autor pripísal svoje poznámky. Dielo sa takýmto postupom stávalo ešte záhadnejšie.

Knihu by som odporučil čitateľom, ktorí majú radi strach, napätie, záhady.

Jozef Kraus I. B